

1) Amikor az 1999/70/EK irányelv⁽¹⁾ kimondja, hogy a határozott időre foglalkoztatott munkavállalók nem részesülhetnek kedvezőtlenebb bánásmódban, mint az állandó munkavállalók, ez a szabály vonatkozik-e a gazdasági feltételekre is?

Igenlő válasz esetén,

2) Kellően objektív igazolásnak tekinthető-e a szolgálati időért az állandó munkavállalóknak járó bérkiegészítés azzal az indokkal való megtagadása, hogy azt az egészségügyben dolgozóakra vonatkozó 2003. december 16-i 55/2003. sz. kerettörvénytvény 44. cikke nem teszi lehetővé?

3) Kellően objektív igazolásnak tekinthető-e a szakszervezetek és a vezetés között kötött megállapodás, a szolgálati időért járó bérkiegészítésnek a határozott időre foglalkoztatott munkavállalók esetében való el nem ismerése vonatkozásában?

(¹) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL L 175, 1999.7.10., 43. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet 3. kötet 368. o.)

A Högsta Domstolen 2005. augusztus 9-i végzésével a Nokia Corporation kontra Joacim Wärdell ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-316/05. sz. ügy)

(2005/C 257/07)

(Az eljárás nyelve: svéd)

A Högsta Domstolen 2005. augusztus 9-i végzésével, amely 2005. augusztus 16-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Nokia Corporation kontra Joacim Wärdell ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Högsta Domstolen a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1) Úgy kell-e értelmezni a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 tanácsi rendelet 98. cikke (1) bekezdésének első mondatában szereplő „nyomós érdek” fogalmát, hogy eszerint ha a bíróság azt állapítja meg, hogy az alperes bitorolja egy közösségi védjegyet, az ügy további körülményeitől függetlenül nem tiltja el a védjegybitorlástól, ha úgy ítéli meg, hogy a további bitorlás veszélye nem nyilvánvaló vagy legalábbis meglehetősen korlátozott?

2) Úgy kell-e értelmezni a közösségi védjegyről szóló rendelet 98. cikke (1) bekezdésének első mondatában szereplő „nyomós érdek” fogalmát, hogy eszerint ha a bíróság azt állapítja meg, hogy az alperes bitorolja a közösségi védjegyet, és jöllehet az 1) kérdésben említettek alapján nem indokolt eltekintenie a védjegybitorlástól történő eltiltástól, mégis eltekinthet az eltiltástól azon az alapon, hogy egyértelmű, hogy a további bitorlás a nemzeti jog bitorlásra vonatkozó általános törvényi tilalma hatálya alá tartozik, és a bitorlás szándékos vagy súlyosan gondatlan folytatása esetén az alperes büntetéssel sújtható?

3) Amennyiben a 2) kérdésre adott válasz nemleges, kell-e bizonyos intézkedéseket hozni – az eltiltás mellett például pénzbírságot alkalmazva – az eltiltás betartatása érdekében akkor is, ha egyértelmű, hogy a további bitorlás a nemzeti jog bitorlásra vonatkozó általános törvényi tilalma hatálya alá tartozik, és a bitorlás szándékos vagy súlyosan gondatlan folytatása esetén az alperes büntetéssel sújtható?

4) Amennyiben a 3) kérdésre adott válasz igenlő, vonatkozik-e ez arra az esetre is, ha egy nemzeti védjegy hasonló bitorlása esetében az ilyen intézkedés elfogadásának nem állnának fenn a feltételei?

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen 2005. augusztus 17-én benyújtott kereset

(C-318/05. sz. ügy)

(2005/C 257/08)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: Richard Lyal és Kilian Gross, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. augusztus 17-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

1) állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel a Jövedelemadó-törvény (EStG) 10. §-a (1) bekezdésének 9. pontjában szabályozott, különleges kiadásként történő levonás lehetőségét a külföldi iskolázatásért fizetett tandíjak esetében kivétel nélkül kizárta, nem teljesítette az EK 18., 39., 43. és 49. cikk alapján fennálló kötelezettségeit.

2) kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaság a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Európai Közösségek Bizottságának álláspontja szerint a német jövedelemadó-törvény 10. §-a (1) bekezdésének 9. pontjában található szabályozás nem egyeztethető össze a szolgáltatásnyújtás szabadságával és az EK-Szerződésben foglalt, a szabad mozgással kapcsolatos jogokkal.

Az EStG 10. §-a (1) bekezdésének 9. pontja értelmében a németországi adóalanyoknak lehetőségük van arra, hogy adóköteles jövedelmükből különleges kiadásként levonják az államilag engedélyezett vagy elismert magániskolák számára befizetett tandíj 30 %-át. Más tagállamban található magániskoláknak befizetett tandíj esetében nincs ilyen levonási lehetőség.

A Bizottság úgy véli, hogy hátrányos megkülönböztetést valósít meg a külföldi magániskolák kizárása az ismertetett adókedvezményből. A Bizottság álláspontja szerint a külföldi magániskolák hátrányos adózási helyzetbe hozása sérti mind a külföldi magániskolák szabadságát a szolgáltatásnyújtás terén, mind pedig azon németországi adóalanyok szolgáltatások igénybe vételére irányuló szabadságát, akik gyermekeiket külföldi magániskolába kívánják küldeni.

Ezen kívül, a Bizottság szerint, ha a külföldi magániskolák el akarják kerülni azt a versenyhátrányt, amit ügyfeleik hátrányos adózási helyzete okoz nekik, arra kényszerülnek, hogy Németországban telepedjenek le. Ez pedig megengedhetetlen beavatkozást jelent a letelepedés szabadságába.

Végül a Bizottság szerint az adólevonási lehetőség korlátozása sérti azoknak a polgároknak a szabad mozgáshoz való jogát, akik más EU tagállamokból Németországba akarnak költözni, a gyermekeiket azonban továbbra is a származási országban kívánják iskolába járatni. Ugyanez vonatkozik a más tagállamokban élő német állampolgárokra, akik Németországban továbbra is teljes körű adókötelezettséggel rendelkeznek. Ők is hátrányos helyzetbe kerülnek, ha gyermekeiket nem Németországban található magániskolába akarják küldeni.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen 2005. augusztus 19-én benyújtott kereset

(C-319/05. sz. ügy)

(2005/C 257/09)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: Bruno Stromsky és Bernhard Schima, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési

cím: Luxembourg) 2005. augusztus 19-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel egy kapszulákba töltött fokhagymakészítményt, amely a megjelölése szerint nem gyógyszer, gyógyszerként sorolt be, a Németországi Szövetségi Köztársaság nem teljesítette az EK 28. és 30. cikkből eredő kötelezettségeit.
- 2) kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaság a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Bizottság keresetében egy kapszulas fokhagymakészítmény német hatóságok általi gyógyszerként történő besorolását kifogásolja.

A termék a Bizottság álláspontja szerint nem gyógyszer. A fokhagyma széleskörűen elterjedt élelmiszer. A fokhagymával való kereskedelmet nem korlátozzák egészségvédelmi okokból. A termék megjelölése alapján nem gyógyszer, mivel nem jelölik vagy ajánlják betegségek gyógyítására vagy megelőzésére, és egyébként kizserelése sem gyógyszer jellegű.

Rendeltetése alapján sem gyógyszerről van szó. A fokhagyma érelmeszesedés elleni enyhe megelőző hatása nem kölcsönöz a terméknek gyógyszer tulajdonságot. Ilyen hatás ugyanis egyrészt a fokhagyma élelmiszer legkülönbözőbb formákban történő fogyasztása során elérhető. Másrészt más élelmiszerek, mint például különböző halfajták is megelőzhetik az érelmeszesedést. Harmadrészt különböző, egészen általános élelmiszerek csökkentik az egyes betegségek kockázatát (paradicsom, brokkoli, kakaó ...). Ez az egészségre kedvező hatás a Bizottság álláspontja szerint nem vezethet ezen élelmiszerek gyógyszernek minősítéséhez.

Azok a kockázatok, melyeket a fokhagyma fogyasztása bizonyos helyzetekben magában hordozhat, szintén nem igazolják a vitatott termék gyógyszerként történő besorolását. Ezek a kockázatok ugyanis enyhébb eszközökkel is megelőzhetőek.

A kérdéses termék ezért nem gyógyszer a közösségi jog értelmében. Az, hogy Németországban mégis gyógyszerként van besorolva, az áruk szabad mozgásának korlátozását képezi. Egy ilyen korlátozást a közegészség védelme alapján aligha lehet igazolni.